автокорелация и могат да се приемат за хомоскедастични (тестовете на Жак-Бера, Бокс-Люнг и Енгъл не са статистически значими при 5% риск от грешка).

Хипотезата за присъствие на единичен корен не може да се отхвърли, тъй като величината:

$$\tau_{\beta} = \frac{-0.0363}{0.0141} = -2.5633$$

е по-малка по абсолютна стойност от критичните стойности, които са съответно -4.0259, -3.4424 и -3.1456 при 1, 5 и 10% риск от грешка.

Решаването на модела за първите разлики дава:

$$\begin{aligned}
\Delta^2 y_t &= \underset{(0.0648)}{0.0237} - \underset{(0.0007)}{0.0002t} - \underset{(0.0624)}{0.3145\Delta y_{t-1}} - \underset{(0.0683)}{0.1944\Delta^2 y_{t-7}} - \\
&- \underset{(0.0677)}{0.1592\Delta^2 y_{t-8}} + \underset{(0.0703)}{0.5087\Delta^2 y_{t-12}}. \qquad (9)
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
JB &= 1.548 \ (0.461); \\
Q &= 6.645 \ (0.880); \\
Q^* &= 8.065 \ (0.780); \\
ARCH &= 7.517 \ (0.822).
\end{aligned}$$

Диагностичната проверка отново показва, че моделът е адекватен и може да се използва за проверка на хипотезата за стационарност. На основата на величината:

$$\tau_{\beta} = \frac{-0.3145}{0.0624} = -5.0614$$

трябва да се приеме, че първите разлики не съдържат нестационарност, тъй като критичните стойности са по-малки по абсолютна стойност.

Следователно въпреки че по конструкция е ограничен в границите [0;1], показателят "равнище на безработицата" е нестационарен процес и съдържа **един единичен корен**. Използването на първите последователни разлики елиминира нестационарността, поради което по-натататък в анализа, когато става дума за безработицата, всъщност ще се има предвид **прирастът** (първите разлики).

Моделът на Хамилтън изисква освен стационарност на показателя, още и да се определи вярно порядъкът на авторегресионния процес. За по-